చీకటిలో చీలికలు

– గొల్లపూడి మారుతీరావు

ఈ నవల ముద్రితం కావడం యిది మూడోసారి. చాలా పాపులర్ కావడం వల్లకాదు – చాలాకాలం ఆగి ఆగి ప్రింటయింది. ఈ నవలకి ఎంతలేదన్నా 40 ఏళ్ళ వయస్సుంది ఎప్పుడూ ఎవరూ "అమ్మో – ఎంత మంచి నవల" అని అనలేదు. అయితే ఎక్కువమంది మహానుభావులు విమర్శించిన నవలగా దీనికి చిన్న ముందుమాట వ్రాయాలనిపించింది.

1959 ప్రాంతంలో అప్పుడే చదువు పూర్తయి, నిరుద్యోగిగా వున్న రోజుల్లో ఈ నవల వ్రాశాను. అప్పటికి – బుచ్చిబాబు, చలం – యిలాంటి వారి ప్రభావం నా మీద వుంది. తెలిసిందంతా చెప్పెయ్యాలనీ, నాకు తెలిసిన రచయిత ఎంత గొప్పగా చెప్పాలనే యావ అప్పటిది. ఆ వాసన ఈ నవలలో ఎక్కువ. ఎలా కలిశారో పుట్టపర్తి నారాయణాచార్యుల వారిని ఆ రోజుల్లో కలిశాను. వారిని ఈ నవలకి ముందుమాట వ్రాయమన్నాను. (ముందు మాటలూ, అంకితాలు బొత్తిగా అలవాటు లేదు) ఆయన వ్రాశారు. ముందుమాట వ్రాశారు గనుక విమర్శించలేదేమో కానీ, మొహమాటపడి బాగుందన్న గుర్తు.

1962లో విశ్వనాథ సత్యనారాయణగారికి చిత్తూరులో సన్మానం జరిగింది. ఆయన గుంటూరు శేషేంద్రశర్మగారి (అప్పటి చిత్తూరు మునిసిపల్ కమిషనరు) యింట్లో బస చేశారు. అక్కడ నా నవలలో ఒకటి రెండు పేజీలు చదివారమో. ఆ సాయంకాలం సభలో ఆర్ద్రుద తమ కిన్నెరసాని పాటల్ని పిప్పరమెంటు పాకం అన్నందుకు ఆయన్ని తిడుతూ పనిలో పని నాకూ రెండు వడ్డించారు. "ఇందాక ఎవరో రచయిత నవల చూశాను. ఆకాశంలో నక్షత్రాలు మరో లోకంలోకి ఎగిరిపోతున్నాయంటాడు" ఇలా సాగింది. నాకు ఆ రచయిత ఎవరో వెంటనే అర్ధమయింది. నా పక్కన కూర్చున్న శేషేంద్రశర్మగారు, మల్లాది వసుంధరగారూ, మల్లాది రామచంద్ర శాస్త్రిగారూ యిబ్బంది పడుతున్నారు.

సభ ముగిసింది. రాత్రి విశ్వనాథ వారికి చెప్పినట్టున్నారు. ఆ విమర్శించిన రచయిత నేనేనని. మర్నాడు మధ్యాహ్న భోజనం శర్మగారింట్లో జి. కృష్ణగారూ, వి.డి. ప్రసాదరావుగారు ప్రభృతులు వచ్చిన గుర్తు. అప్పుడు ఈ ప్రసంగం టేపు వేశారు. నన్ను విమర్శించే ప్రసంగం వచ్చేటప్పటికి సత్యనారాయణగారు నావేపు తిరిగి "మిమ్మల్ని తిట్టినట్టున్నాను" అన్నారు నవ్వుతూ.

నేనూ నవ్వేసి "ఆ విధంగానయినా ఆ మాత్రం నవల చదివారు. అదీ నాకు ఆశీర్వాదమే" లాంటి మాటలేవో అన్నాను. ఏమయినా, విశ్వనాధ గారు కించపడ్డారు. అనవసరంగా నన్ను విమర్శించినందుకు. ఆయన "నిండు మనంబు నవ్యనవనీత సమానము" కోవలో మనిషి. ఆ ఆలోచన మనస్సులో పీకుతున్నట్టుంది. ఆ సాయంకాలం అప్పటి సంగీత నాటక అకాడమీ అధ్యక్ష్యులు, చిత్తూరు వారు విలాససభ అధ్యక్షులు ఆర్.బి రామకృష్ణరాజు గారు రామవిలాససభలో సభ ఏర్పాటు చేశారు. విశ్వనాధ వారు బజారుకెళ్ళి శాలువాలు కొనుక్కొచ్చి – ఆ సభలో మా రచయితలు – నేనూ, మధురాంతకం, పల్లంపాటి, రాజేంద్ర సదానంద (వీరంతా వున్న గుర్తు) అందరికీ శాలువాలు కప్పారు – అదీ వారి ఔదార్యం.

ఆ రోజుల్లోనే తిరుదణ్ణామలైలో వుంటున్న చలం గారి దగ్గరికి వెళ్తూండేవాణ్ణి. వారికి 'చీకటిలో చీలికలు' నవల పంపాను. "మీ పుస్తకం అందింది. ఈ నక్కకి అది కూజా భోజనం" అని వ్రాశారు.

తరువాత నాలుగైదు పుస్తకాలొచ్చాయి. "నర్తకి అదే పనిగా చదువుతోంది. అయ్యో అందరూ చచ్చిపోతున్నారే" అని మధ్య మధ్య బాధపడుతోంది అంటూ తరువాత చదివినట్టున్నారు.

"అందులో వర్ణనలన్నీ అనవసరం. కృత్రిమం మీరు కూడా అవన్నీ చూసి వుండరు" లాంటి వాక్యాలు గుర్తున్నాయి.

ప్రస్తుతం ఈ నవలని సవరణలు చేసి, కుదించి ప్రచురించడం జరుగుతోంది. ఆనాటి 'చీకటిలో చీలికలు' దగ్గర్నుంచి నిన్న మొన్నటి 'ఎర్రసీత' వరకు – ఓ రచయిత మానసిక పరిణామాన్ని తెలియజెప్పడం కూడా సమగ్ర సాహిత్య పరిచయ లక్షణం కనుక ఈ నవలకీ ఈ సంపుటాల్లో స్థానం వుంది.

(గత సంచిక తరువాయి)

విశ్వేశ్వరం నీలవేణిని తనదగ్గర వదిలిపెట్టిపోయిన రోజే ఈ ప్రశ్న అడిగివుంటే ఫలితాలు మరొకలాగా వుండేవి.

నీరసంగా సొమ్మసిల్లినట్లున్న కళ్ళకేసి చూసి నిశ్చలంగా వుండిపోయాడు. జవాబు కోసం ఎదురు చూస్తోందని గ్రహించాడు. నుదుటిమీద చెయ్యివేస్తే కాలుతోంది. ఒక్కసారి వంగి వణికే ఆమె పెదాల్ని ముద్దుపెట్టుకున్నాడు.

గడియారం రెండుగంటలు కొట్టింది.

స్టాప్ నర్సు ఆవులిస్తోంది.

మోచేతులమీద ఆనుకుని మంచం మీదకి వంగి "నీ మీద అసహ్యమెందుకు నాకు, నామీదే నీకు కలగాల్సింది" అన్నాడు.

దుఃఖం ఆగడంలేదు నీలవేణికి. వరదరాజులులోని సౌహార్ధం మరీ భరించరానిదయి గుండెల్ని కోస్తోంది. కళ్ళనీళ్ళు తిరిగితే కిటికీవేపు తలతిప్పింది. వెన్నెల కన్నులెత్తినచోట అమృతం వర్షిస్తున్నట్లుంది.

ఏదో కలలో చిత్రంలాగా తోటంతా కనిపిస్తోంది.

త్రాణ నశించిన మూగ హృదయం బాధతో, తీరని కోరికతో జివ్వుమంది. ఒక్కసారి పాత ఉత్సాహం శరీరాన్ని గుంజినట్లనిపించింది. ఏదో చిన్నతనపు కోర్కె మనస్సును పెకలించింది. వెన్నెట్లో వరద పక్కన కూచుంటే బావుండుననిపించింది.

చటుక్కున వరదవేపు ముఖం తిప్పి అంది.

"తోటలోకిపోయి కూచుందాం"

విస్తుపోయాడతను. ఓ క్షణం ఆగి "సిస్టర్‌ను అడిగివస్తానుండు" అని లేచాడు.

"అయితే వద్దు"

చివరి కోరికలు ఏవో నీడలులాగా, బలహీనంగా, మనస్సును పట్టుకు పీకుతూ ప్రతీ చిన్న అనుభూతికీ కదిలి ఘర్షణ పడుతున్నాయి.

తృప్తికోసం కోరిక పెనిగి నిరాశలో నిద్రపోయింది.

ఆమెను చూసి జాలేసింది వరదకి - ప్రపంచంలో తను ఎవరికి చెందుతుందో తెలీదు - ఇప్పటికీను. ఏదో వింత చిత్రంలాగ, గజిబిజి అయిన అర్థంకాని ప్రళయం అది - కోరికలూ, ఆశయాలు కలిగిన వ్యక్తి వర్షం పడ్డ తరువాత నిశ్చలమయిన నీటి తెట్టుకింద నిశ్చలం. ఆమె మనస్సు నిర్లిప్తత జీవితమంతా కమ్ముకుని, సంఘంతో వ్యక్తుల్లో విధించిన శిక్ష యీ స్థితి. చేసిన పాపం - నిశ్శబ్దం. నేర్చుకున్న పాఠం చిరునవ్వు. తర్వాత? 'తర్వాత' అక్కర్లేదు నీలవేణికి.

"నీలవేణి చచ్చిపోయినా బాధలేదు" మొదటిసారిగా అనుకున్నాడు వరద.

అనుకుని "సిస్టర్‌ని అడగనక్కరలేదు. వెళ్దాం పద" అని చెయ్యిపట్టుకు ఆమెను లేవదీయబోయాడు.

నీలవేణి లేవబోతే నరాలన్నీ తిరుగుబాటు చేస్తున్నాయి. ఒంట్లో రక్తమంతా తలలోనే గుడుకట్టుకున్నట్లు యింకేమీ చేయకుండా ముద్దలా పడివుంటే బావుణ్ణనిపించేట్లు వుంది.

కానీ మళ్ళీ ఆ క్షణం గడపడం మరొకసారి సాధ్యంకాదేమోనన్న ఆలోచన శరీరాన్ని లేవదీస్తోంది.

పూర్తిగా వరదని అనుకుని లేచింది నీలవేణి.

శరీరం తూలిపోతుందేమోనని భయం వేసింది.

ఇన్నాళ్ళ తర్వాత మానసికంగా కూడా నీలవేణి దగ్గరపడినట్లు శరీరానికి గట్టిగా హత్తుకుని నడిచాడు వరద.

స్టాఫ్‌నర్సు లేస్తుందేమోనని భయం వేసింది.

నీలవేణి శ్వాస వేడిగా మెడని కాలుస్తోంది. చెక్కిళ్ళు చెంపల్ని తాకుతూ ఒరిపిడి పెట్టున్నాయి.

"ఎంత మారిపోయావు నువ్వు?" అని గొణిగాడు ఆమె చెవి దగ్గర.

నీలవేణి నీరసంతో వివశమయి, తనదంతా అతనికిచ్చేసుకుని అతనిలో కలిసి పోయింది.

గేటు చప్పుడయితే గుండె ఝుళ్ళుమంది వరదకి. అయినా స్టాఫ్ నర్సు లేవలేదు. గడియారం శబ్దం వరస తప్పకుండా వినిపిస్తోంది.

తలుపు తెరిస్తే తోటలో వెన్నెల కళ్ళు చెదిరించింది.

మెట్లమీద కూచున్న వ్యక్తిని యిద్దరూ చూసి నిర్ఘాంతపోయారు.

మనిషిని ఒక్కసారి గుర్తుపట్టి వరద ఆశ్చర్యంతో గొణిగాడు. "విశ్వేశ్వరం" సిగ్గుతో, భయంతో కుంచించుకుపోయాడు విశ్వేశ్వరం. ఒక్కసారయినా తలెత్తి నీలవేణిని చూడలేదు.

"అవును నేనే, పువ్వులు తీసుకొచ్చాను" అని వరదకి అందించాడు. నీలవేణి ఏమన్నా మాట్లాడుతుందా అని నిశ్శబ్ధంగా ఎదురు చూశాడు వరదరాజులు.

కానీ ఏమీ మాట్లాడలేదు నీలవేణి. తన చేతుల్లో నీలవేణి శరీరం యావత్తూ వణికింది.

"బావున్నారా?" అంది నీలవేణి తలెత్తకుండానే.

విశ్వేశ్వరం జవాబు అంత నిశ్శబ్ధం మధ్య వినిపించలేదు.

నీరసంగా నీలవేణి అతని భుజం మీద తల ఆనించడం కనిపెట్టి "అలా నిల్చోడం బావోలేదు. నీలవేణిని తీసుకువెళ్ళు" అనేసి అక్కణ్ణుంచి వెళ్ళిపోయాడు విశ్వేశ్వరం.

నీలవేణి నివ్వెరపోయింది.

వెన్నెల్లో కూర్చోవాలన్న చివరి ఉత్సాహంకూడా అంతటితో ముగిసింది. వరద భుజానికి అనుకుని వాలుగా కూచుంది.

ఎంతకీ ఆమె మాట్లాడకపోయేసరికి భయపడి "ఇక్కడుంటాడనుకోలేదు వాడు. మరిచేపోయాను ఆ విషయం" అన్నాడు.

"ఏ విషయం"

"నువ్వు పువ్వులు కావాలన్నావు"

పొట్లాం విడదీసి పువ్వులన్నిటినీ బెంచీ చుట్టు జల్లేసింది. సగం తడిసిన పువ్వులు వెన్నెల్లో ముత్యాల్లా మెరుస్తున్నాయి. నైట్‌క్వీన్‌తో, మల్లెల వాసన పోటీ పడుతోంది.

"విశ్వేశ్వరం అంటే ఎందుకంత కోపం?"

ఈసారి తుళ్ళిపడలేదు నీలవేణి. కళ్ళలో వెలుగు పడుతోందని అతని చేతుల్ని చెంపమీద అనించుకుంది.

"కోపం కాదు.. ఆయనంటే నాకు చాలా అభిమానం. అందుకనే దూరంగా వచ్చేశాను" అంది.

ఆ వాక్యానికి అర్ధమే తెలియలేదు. ఏదో అడగాలనుకున్నాడు. కానీ ఎలా అడగాలో తెలీక వూరుకున్నాడు.

మరొక విషయమేదో అడగాలని మనస్సు తహతహ పడుతోంది. వాళ్ళిద్దరికీ ఆ రాత్రే చివరిదయినట్లూ ఇక యీ అవకాశం తప్పిస్తే ఆమెను తెలుసుకోవడానికి మరి సమయమే చిక్కినట్లూ మనస్సు ఉరకలు వేసింది.

పడమటి ఆకాశం మీద చంద్రుడి చుట్టూ ఎరుపు, పుండు చుట్టు రక్తంలా కూడింది.

చల్లగాలి చెట్లని కదిలిస్తోంది - నిశ్శబ్దాన్ని భరించలేక, "పోదామా లోపలికి?" అన్నాడు. అప్పటికి ఎంతో సేపయింది నీలవేణి మాట్లాడడం మానేసి. జవాబు యివ్వకపోతే తలమీద చెయ్యివేశాడు. బరువుగా ఊపిరి పీలుస్తోంది. తల తడివితే మంచు చేతికి చల్లగా తగిలింది. కాళ్ళు దగ్గరికి ముడుచుకుని వొళ్ళో తల ఆనించుకుని నిద్రపోయింది నీలవేణి.

విశ్వేశ్వరం ఉంటే బావుణ్ణనుకున్నాడు.

సుమారు నాలుగయి వుంటుంది. నైట్‌డ్యూటికి వచ్చిన డాక్టరు మాటలు హాల్లో వినిపించి భయపడ్డాడు వరద.

స్టాఫ్ నర్సు ఆందోళనతో ఏదో మాట్లాడుతోంది.

మరోక్షణంలో తోట వేపు దీపం వెలిగింది. వీళ్ళద్దరినీ చూసి నర్సు దిమ్మరపోయి "డాక్టర్, పేషెంటు యిక్కడ వుంది" అంది.

డాక్టరు ముఖంలో చికాకు స్ఫుటంగా కనిపిస్తోంది. దగ్గరికి వచ్చి విసుగుగా అడిగాడు డాక్టరు "చెప్పండి, రోగి బాగుపడడం మీకిష్టం లేదా?

"ఇష్టంలేక కాదు డాక్టర్. ఆమె యిక బాగుపడదు" అన్నాడు వరద స్థిమితంగా.

నీలవేణి బరువుగా ఊపిరి పీల్చి యిటు తిరిగి నిద్రపోయింది. మర్నాడు సరిగా మధ్యాహ్నానికి, డాక్టర్లంతా యింటికి వెళ్ళిపోయాక ఫిట్ వచ్చింది నీలవేణికి. అప్పుడే భోజనానికి వెళ్ళిన వరదకి కబురుంపితే భయపడి పరిగెత్తుకు వచ్చాడు. స్ట్రెచర్‌లో ఉంచి నీలవేణిని అప్పుడే ఆపరేషన్ థియేటర్ వేపు తీసుకు వెళ్తున్నారు. ఇద్దరు డాక్టర్లు కారుమీద వచ్చారు.

"మీరేనా పేషెంట్ గార్డియను?" అన్నాడొకాయన.

"అవును"

"రాత్రి ఆమెకు ఓపెన్ ఎయిర్‌లో వదిలేయడం మరీ ప్రమాదించింది. ఆపరేషన్‌లో ఏ విషయమన్నా తేలవచ్చు. అయితే రోగి క్షేమం గురించి ఏ హామీ యివ్వలేము. ఇది ప్రయత్నం. హామీ మాత్రం కాదు - గుర్తుంచుకోండి" అన్నాడు డాక్టరు.

ఫలితం తెలిసినప్పటి నిశ్చలత అతని ముఖంలో చూస్తూ వణికాడు వరదరాజులు "పేషెంట్ ఏమవుతుంది డాక్టర్"

నవ్వుతూ స్థిమితంగా భుజం తట్టాడు డాక్టరు. ఆపరేషన్ రూం యివతల బెంచీమీద చదికిలబడ్డాడు వరద. అవసరమేమోనని విశ్వేశ్వరం కాఫీ తీసుకొచ్చాడు. ఏం ఆలోచించడానికీ వరద మనసు జడమైంది. ఎవర్నీ ఏమీ ప్రశ్నించకుండా, కనీసం ఆతృతన్నా ప్రకటించకుండా, నీలవేణి తనది కాదన్నట్లు హాల్లో బల్లమీద కూచున్నాడు. పన్నెండు గంటలకి స్టాఫ్ నర్సు పలకరించింది.

"ఎగ్రిమెంటు మీద సంతకం చెయ్యాలి సార్"

తేరుకున్నాడు వరద. అర్థం తెలీక వింతగా చూశాడు. "ఏమయింది?" అన్నాడు.

"గుండె బీట్ వదులుతోంది పేషెంట్‌కి. కాళ్ళు పట్లు తప్పినట్లున్నాయి. మరొక్క ప్రయత్నం మాత్రం మిగిలింది."

ఏమిటన్నాడు.

"ఆక్సిజన్ టెస్టు జరపాలి"

వరదరాజులు నిర్జీవంగా చూస్తూ కూర్చోవడం గమనించి, "జరపండి" అన్నాడు విశ్వేశ్వరం మాటలు కూడదీసుకుని.

"పేషెంట్ గార్డియన్, బాధ్యతగల వ్యక్తి ఎగ్రిమెంటు మీద సంతకం చేయాలి."

"ఎందుకూ?"

"ఇది ప్రయత్నం మాత్రం, పేషెంట్ బ్రతకడం విషయమై హామీ కాదు. అందుకని గార్డియన్ యిష్టపడితేనేగాని చెయ్యడానికి వీలుపడదు."

వరద తేరుకుని "చెయ్యండి" అన్నాడు. లేచి అగ్రిమెంటు మీద సంతకం చేస్తుంటే డాక్టరు అన్నాడు. "మీరు చాలా దురదృష్టవంతులు సార్ - రాత్రి ఆమెను ఓపెన్ ఎయిర్‌లో ఉంచకుండావుంటే"

"రాత్రి ఒక్కటే సుఖంగా గడిచినరోజు డాక్టర్. ఇహ తర్వాత ఏం జరిగినా నాకేం భయంలేదు. మీ ప్రయత్నం కానివ్వండి"

డాక్టర్ ఆశ్చర్యపోయాడు.

సాయంకాలం ఆరుగంటలకి డాక్టర్ మళ్ళీ వరదని పలకరించాడు.

"నీరసం, అలసట శరీరాన్ని మరీ పాడుచేసింది సార్. రోగికి ఒక్కసారి తెలివి వస్తే అదృష్టమే" అనేసి వెళ్ళిపోయాడు.

నవ్వుకున్నాడు వరద.

తెలివొస్తే ఒక్కసారి ఏం మాట్లాడేది? అనుకున్నాడు.

ఉదయం భోజనం చెయ్యలేదని గుర్తుచేస్తూ కాఫీ తెచ్చి యిచ్చాడు విశ్వేశ్వరం. గులాబికి మాత్రం లోపల పేషెంటు దగ్గర ఉండటానికి అనుమతి యిచ్చారు.

స్టాఫ్ అంతా డ్యూటీ మారాక, గతరాత్రి వున్న నర్సు కనిపించింది. పేషెంట్‌ని చూసి వచ్చి "సారీ సార్ - చేతులారా కేసు పాడుచేసుకున్నారు" అంది.

నవ్వాడు వరదరాజులు "మరొక్కసారి ఆమెకు తెలివి వస్తుందని డాక్టర్ చెప్పారు సిస్టర్. అందుకే కూచున్నాను. ఈసారి తెలివొస్తే మీరు నిన్న చేసిన సహాయం ఆమెకు చెప్తాను."

ఓసారి మళ్ళీ స్పెషల్ వార్డులోకి వెళ్ళివచ్చి "మీరు పేషెంట్ దగ్గర ఉండవచ్చునన్నారు డాక్టరు" అంది నర్సు.

గదిలో విపరీతంగా ఏదో లోషన్ వాసన వేస్తోంది.

మంచం మీద ఉన్న నీలవేణి చుట్టూ ఏవో శాస్త్రీయ పరికరాలన్నీ పేర్చి వున్నాయి. ముక్కువరకూ వింత వింత గొట్టాలూ, మరో మార్గం లేక గొట్టాలలో ముందు వెనక రెపరెపలాడే నీటి బుడగలూ, వీటిన్నిటి మధ్యా నిశ్చలంగా, నిద్రపోతూంది నీలవేణి. గులాబి దిగులుగా కిటికీ దగ్గర కూచుంది.

ఇదంతా విచిత్రంగా వుంది వరదకి. ఎంత చూసిన దుఃఖం రావడంలేదు తనకు. నీలవేణి మరీ దగ్గరగా బల్లలాక్కుని వింతగా ఏదో అద్భుతాన్ని చూస్తున్నట్లు నీలవేణి ముఖాన్ని చూస్తూ కూచున్నాడు వరదరాజులు.

అన్నయ్య ముఖం చూసి భయపడింది గులాబి.

నీలవేణి గుండె బద్ధకంగా ఎగిరి పడుతోంది.

ఎన్నాళ్ళుగానో వంటిని వున్న కనకాంబరం రంగుచీరె నలిగి చేతి చుట్టూ తిరిగి వుంది. చీకటి పెదవుల మీది చిరునవ్వుని గమనిస్తూ కూచున్నాడు. ఒక్కసారి పెదాల్ని చేతుల్తో తాకాలనిపించింది.

ముఖంలో ఏదో తెలీని ఠీవి, నిర్లక్ష్యం కనిపిస్తోంది - ఆ నిర్లక్ష్యం చాలు ఆమె జీవితం అర్థం చెప్పడానికి. "నేను నమ్మిన మనుషులూ, కావాలనుకున్న తృప్తీ, ఆశలూ అన్నీ ఎదురు తిరిగి మోసం చేశాయి. ఇంక యీ ప్రపంచంతో నాకేం పని?" అన్న వైరాగ్యం తెలుస్తోంది.

అర్ధరాత్రిలో కళ్ళముందు నీడలు పడి, నీరసంగా. నీలవేణిపక్కనే తలవంచాడు. ఎప్పుడు కన్ను మూతపడిందో తెలీదు.

చివరి ఝామున ఏదో పిట్ట కీచుమని అరిచేసరికి తుళ్ళిపడి లేచాడు. గాలికి గది రెక్క రెపరెప కొట్టుకుంటూంది. ఎలక్ట్రిక్ దీపం వణుకుతోంది. గొట్టంలోంచి పాకుతున్న ఆక్సిజను బుడగలు నెమ్మదిగ శబ్దం చేస్తున్నాయి. నిద్రమత్తులో కళ్ళు విడడంలేదు తనకు. నీలవేణి యింకా నిద్రపోతున్నట్లే ఉంది.

చూశాడు.

ఆసుపత్రి అంతా నీరవమైన నిశీధి నిశ్శబ్దం కమ్ముకుంది. హఠాత్తుగా తెలివిరావడంతో ముఖమంతా చెమట పట్టింది.

నీలవేణిలో చలనం లేకపోవడాన్ని గమనించాడు. గుండె కొట్టుకుంటున్న శబ్దం వినిపించడంలేదు. అనుమానం తీరేవరకూ గుండెదగ్గర తల ఆనించి చూశాడు.

ఎన్నో సంవత్సరాల అలసటను ఆ ఒక్క రాత్రిలోనే తీర్చుకుంటున్నట్లు, తృప్తిగా, నిశ్చింతగా, ప్రశాంతంగా తీరని నిద్రపోతోంది నీలవేణి.

లేవబోతే కాలు తిమ్మిరెక్కి కదల్లేదు.

హాలులో సిస్టర్ నిద్రపోయింది. వాచీ పన్నెండు దగ్గర ఆగిపోయింది - నవ్వుకున్నాడు.

సిస్టర్‌ను లేపి "పేషెంట్ చచ్చిపోయింది. ఆక్సిజన్ వృధా అవుతుంది. సిలెండర్లు తీసేయండి" అనేసి బయటకు వచ్చాడు.

మెట్ల దగ్గర విశ్వేశ్వరం స్తంభానికి చేరబడి నిద్రపోతున్నాడు. భుజానికి యింకా ఫ్లాస్కు వేలాడుతూనే వుంది.

మెట్లమీద కూచుని అతన్ని తట్టిలేపితే తుళ్ళిపడ్డాడు విశ్వేశ్వరం. "నీలవేణి చచ్చిపోయింది"

దిమ్మరపోయి, వెర్రివాడిలాగా చూశాడు "చివరిసారి తెలివి వచ్చిందా?"

ఆలోచించాడు వరద, "ఏమో తెలీదు, నేను లేచేసరికి అంతాసరి. గదికి పోదాం పద" ఫ్లాస్కు తీసుకుని లేచాడు.

విశ్వేశ్వరానికి యింకా నిద్ర ఆగడంలేదు.

తనపై విశ్వాసం, నమ్మకం లేని వ్యక్తి శ్రేయస్సుకయి తపన పడుతూ యిన్నిరోజులూ గుంజాటన పడి పడి యిప్పుడిక పగలంతా హాయిగా నిద్రపోయాడు విశ్వేశ్వరం.

నీలవేణి పోయిందన్న విచారం అతన్ని కదిలించలేకపోయింది.

మొదటినుంచి ఒక తరహా ప్రశాంతతకు అలవాటు పడ్డ మనస్సు ఊపిరి సలపని దుఃఖంలో మునిగిన తర్వాత కలిగిన ఆటవిడుపు విశ్వేశ్వరానిది.

తెల్లవారుఝామున నాలుగు గంటలకి నీలవేణిని చూసి వచ్చి గదిలో నేలమీద వెల్లకిలా పడుకున్నాడు.

గులాబి కుర్చీలోనే నిద్రపోయింది.

వరదరాజులకి నిద్ర రావడంలేదు. ఏవో ఆదర్శాలను సాధించినప్పటికంటే, అందుకు ప్రయత్నం అతన్ని మరీ అలసిపోయేట్లు చేసింది.

కిటికీ ఊచలకి చేరబడి తూర్పు ఆకాశం మీది చీకటివేపు చూస్తూ కూచున్నాడు వరద.

జీవితంలో పెద్ద అధ్యాయం గడిచిన తర్వాత శూన్యం గుండెల్ని కోస్తోంది. ఏదో గొప్ప సంఘటన ముగిసిపోయినట్లూ, ఇన్నాళ్ళూ తనకు జవసత్వాలనిచ్చిన, తన జీవితానికి అర్థం కల్పించిన శక్తిపోయినట్లూ అనిపించింది.

శానిటోరియం వరండాలో గుడ్డిదీపాలు చీకటితో పెనుగులాడుతున్నాయి.

ఇటు తిరిగితే విశ్వేశ్వరం వొళ్ళు మరిచి నిద్రపోతున్నాడు. చలికి అసంకల్పితంగా నరాలన్నీ కూడదీసుకుని ముద్దలా పడుకున్నాడు విశ్వేశ్వరం.

ఆశలూ, కోరికలూ, ప్రేమ, అభిమానం, బంధాలు తెలీని హృదయం నిర్లిప్తస్థితి అలానే వుంటుందనిపించింది. నీలవేణిని తన దగ్గర ఎంత నిశ్చింతగా వదిలేసి గూడూరు గనుల్లో దిగాడో, ఆమె పోయినా అంత నిశ్చింతగానూ నేలమీద నిద్రపోయాడు. ఇంతకాలం

తర్వాత విశ్వేశ్వరం జీవితానికి అర్థం తెలిసింది వరదరాజులుకి అంతగా ఏమీ అక్కర్లేనితనాన్ని దృష్టిలో వుంచుకు బ్రతకడం అందరికీ సాధ్యంకాదేమోననిపించింది. ఇంతకాలం తర్వాత విశ్వేశ్వరం జీవితానికి అర్థ తెలిసింది వరదరాజులుకి అంతగా ఏమీ అక్కర్లేని తనాన్ని దృష్టిలో వుంచుకుని బ్రతకడం అందరికీ సాధ్యంకాదేమోననిపించింది. లేచి చలితో ముడుచుకు పడుకున్న విశ్వేశ్వరం మీద దుప్పటి కప్పితే వొళ్ళు విరుచుకు పక్కకి దొర్లాడు.

మర్నాటి సాయంకాలం మసక చీకటి పడేవేళకి వళ్ళు దులుపుకుని లేచాడు విశ్వేశ్వరం.

తలంతా 18 గంటల విశ్రాంతితో దిమ్మెక్కి పనిచేయడం మానేసింది. శరీరమంతా తిమ్మిరెక్కి మొద్దుబారింది. గదంతా చీకటిగా వుంటే లైటు వేసి గదిమధ్య కూచున్నాడు. ముందురోజు విషయాలన్నీ, హఠాత్తుగా గుర్తుకొచ్చాయి. శానిటోరియంలో దీపాలన్నీ కిటికీలోంచి కనిపిస్తున్నాయి.

సాయంకాలం ఆకాశం గుబులు వంక చూస్తూంటే నీలవేణి గుర్తుకొచ్చింది ఏభై ఏళ్ళ జీవితంలో మొదటిసారిగా నరాలన్నీ సళ్ళిచ్చి నశం తప్పి ఏదో పేగును మెలికలు తిప్పాయి. కిటికీకి తల ఆనించి నీలవేణిని గుర్తు తెచ్చుకు బావురుమని చిన్న పిల్లాడిలా ఏడ్చాడు. పాత జీవితం స్మృతులు గుర్తుకొస్తున్న కొలదీ ఆ దుఃఖానికి అవధిలేకుండా పోయింది.

ఏడుపు విని గులాబి భయంతో అన్నయ్యని పిలుచుకొచ్చింది. ఫౌంటెను దగ్గర కూచున్నవాడల్లా ఆతృతగా లోపలికి వచ్చాడు. నీరసంగా మాసిన బట్టల్తో నిన్నరాత్రికి, యిప్పటికీ బేధంలేకుండా నిలబడ్డ వరదని చూడగానే విశ్వేశ్వరానికి గుండె చెరువయింది. ఉన్న పాటునే లేచి రెండు చేతుల్తో అతన్ని కావలించుకున్నాడు.

ఎప్పుడూ చలించని విశ్వేశ్వరం యిలా అయేసరికి మతి చలించిందేమోనని వణికిపోయాడు వరదరాజులు.

ఏడుపు విని నర్సు పరిగెత్తుకు వచ్చింది.

కాస్సేపటికి తెలివి తెచ్చుకుని సిగ్గుపడిపోయాడు విశ్వేశ్వరం. హఠాత్తుగా కళ్ళు తుడుచుకుని కిటికీ దగ్గరికి వచ్చి ముణుకుల మీద తల ఆనించి కూచున్నాడు.

ఎదురుగ్గా వరదరాజులు వచ్చి కూచుంటే తలెత్తి చూడనన్నా చూడలేకపోయాడు.

ఎంతో సేపటికి భుజం మీద చెయ్యేసి "నాకూ ఉంది దుఃఖం. ఎవరితో చెప్పుకోను?" అన్నాడు వరదరాజులు.

కన్నీళ్ళు తిరుగుతున్నాయి విశ్వేశ్వరానికి ఇటు తిరిగి జాలిగా వరద కళ్ళల్లోకి చూస్తూ ప్రయత్నంతో పెదాలు నొక్కుకుని దుఃఖాన్ని ఆపుకున్నాడు.

"చచ్చిపోయినందుకు కాదు. కనీసం చివరిరోజుల్లోనన్నా నన్ను చూడడానికి యిష్టపడనందుకు బాధగా వుంది. చివరకు ఈ చేతకాని తనంతో ఆమెకు నామీద నమ్మకాన్ని కూడా పోగొట్టుకున్నాను."

తల రెండు చేతుల్తో పట్టుకుని నిశ్శబ్దంగా వుండిపోయాడు.

ఈ ఆలోచనల్తో నిజంగానే మతి స్థిమితం తప్పుతుందేమోనని భయపడ్డాడు.

"కాఫీ త్రాగుతావా?" అనడిగాడు వరద.

తలూపి లేచాడు విశ్వేశ్వరం.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments